

Vyvěšeno dne: 30. 4. 2026
Svěšeno dne: 14. 5. 2026
Dagmar Dolníčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvie Šiškeové a soudců Ivo Pospíšila a Lenky Bursíkové v právní věci žalobce: **Jaroslav Kondrčík**, bytem Stradonice 112, zast. JUDr. Adamem Kopeckým, LL.M., advokátem se sídlem Zborovská 1023/21, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti: **Středočeský kraj**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2026, č. j. 169205/2025/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2026, č. j. 41 A 14/2026-44,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému ani osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Beroun (stavební úřad) schválil rozhodnutím ze dne 2. 5. 2025 k žádosti osoby zúčastněné na řízení stavební záměr domovní vrtané studny na pozemku p. č. 263/58 v katastrálním území Stradonice u Nižboru. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce jako vlastník sousední nemovitosti odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil u Krajského soudu v Praze, který žalobu odmítl jako opožděnou. Krajský soud uvedl, že žaloba měla být v souladu s § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, podána do jednoho měsíce poté, co bylo rozhodnutí oznámeno žalobci. Dvoutměsíční žalobní lhůta podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, na projednávanou věc nedopadá.

[3] Podle krajského soudu doručil žalovaný napadené rozhodnutí nesprávně nikoli do datové schránky zástupce žalobce, ale do datové schránky advokátní kanceláře – společnosti KOPECKÝ&Partners, advokátní kancelář, s.r.o. To však neznamená, že doručení bylo neúčinné. Krajský soud k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS) týkající se tzv. materiálního přístupu k doručování písemností (zejm. na usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 1 Afs 206/2023 - 103, č. 4720/2026 Sb. NSS) a na komentářovou literaturu.

[4] Žalobce k výzvě krajského soudu výslovně potvrdil, že mu bylo rozhodnutí žalovaného doručeno již dne 10. 2. 2026 prostřednictvím zástupce ve správním řízení. Své tvrzení doložil doručenkou, podle níž bylo napadené rozhodnutí doručeno do datové schránky výše uvedené advokátní kanceláře. Podle krajského soudu je zřejmé, že se zástupce žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil již dne 10. 2. 2026 a od tohoto dne je třeba počítat běh žalobní lhůty. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tak bylo úterý 10. 3. 2026. Podal-li žalobce žalobu až dne 13. 3. 2026, učinil tak opožděně.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno jeho zástupci ve správním řízení, a proto nemohla začít běžet lhůta pro podání žaloby. Materiální doručení předpokládá, že se řádný adresát s obsahem doručované písemnosti seznámil, což nebylo prokázáno ani předloženou doručenkou. Související úvaha krajského soudu neplyne z předložených podkladů. I krajský soud navíc připustil, že advokát a advokátní kancelář jsou dva odlišné subjekty. Pochybení na straně orgánu veřejné moci zde však jde k tíži stěžovatele.

[6] Podle stěžovatele postupoval krajský soud v rozporu se zásadou legitimního očekávání a spravedlivého procesu. Z doručky je zřejmé, že adresátem datové zprávy byla advokátní kancelář a nikoli advokát. Za situace, kdy byl dán rozpor mezi tvrzením stěžovatele a předloženou listinou, měl jej krajský soud vyzvat k vysvětlení, případně mu umožnit se k nové právní otázce vyjádřit. Odmítnutím žaloby v takovém případě krajský soud porušil legitimní očekávání stěžovatele, že mu nepůjde k tíži zjevné pochybení orgánu veřejné moci. Poté, co stěžovatel krajskému soudu spolu s reakcí na jeho výzvu zaslal spornou doručenkou, dovodil z toho krajský soud pro stěžovatele nepříznivý procesní následek, což bylo nepřiměřeně formalistické. Materiální doručení není právní fikcí, ale skutkovým závěrem, jenž musí být spolehlivě podložen. Krajský soud však nesprávně dovodil, že se řádný adresát s napadeným rozhodnutím prokazatelně seznámil. Stěžovatel dále tvrdí, že řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí bylo zatíženo závažnými procesními vadami svědčícími o pochybení orgánu veřejné moci. Tím spíše pak není namístě odmítnout poskytnutí soudní ochrany na základě formalistického výkladu ohledně doručování. Stěžovatel navrhl, aby NSS kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[7] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[9] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zvláštním zákonem je i stavební zákon, podle jehož § 306 odst. 1 žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno.*

pokračování

[10] Krajský soud odmítl stěžovateli žalobu pro opožděnost. Vycházel z toho, že napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 10. 2. 2026, a proto posledním dnem lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 306 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. byl den 10. 3. 2026. Žaloba podaná dne 13. 3. 2026 tak byla opožděná.

[11] Stěžovatel činí sporným okamžik doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž toto rozhodnutí nedoručil do datové schránky stěžovatelova zástupce – advokáta, nýbrž do datové schránky právnické osoby – advokátní kanceláře, jejímž je tento advokát společníkem. Stěžovatel nyní v kasační stížnosti namítá, že mu napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno, resp. že se s ním jeho zástupce dne 10. 2. 2026 neseznámil, a proto nemohla tohoto dne začít běžet jednoměsíční lhůta pro podání žaloby. Žaloba tak podle stěžovatele nemohla být opožděná.

[12] NSS ověřil, že napadené rozhodnutí bylo dne 10. 2. 2026 doručeno do datové schránky společnosti Kopecký&Partners, advokátní kancelář, s.r.o. Tento den označil za den doručení rozhodnutí žalovaného také zástupce stěžovatele v přípisu ze dne 25. 3. 2026 (č. l. 42 spisu krajského soudu). Pokud by tedy den 10. 2. 2026 byl dnem doručení napadeného rozhodnutí, byla by žaloba podaná dne 13. 3. 2026 skutečně opožděná.

[13] Kasační soud si je vědom toho, že doručení do datové schránky advokátní kanceláře jako právnické osoby namísto do datové schránky advokáta jako zástupce účastníka není formálně bezvadné. Judikatura rozlišuje mezi datovou schránkou advokáta jako podnikající fyzické osoby a datovou schránkou advokátní obchodní společnosti vykonávající advokacii. Je-li účastník zastoupen advokátem, doručuje se zásadně do datové schránky tohoto advokáta, nikoli do datové schránky obchodní společnosti vykonávající advokacii (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2015, č. j. 7 Afs 60/2015 - 32, č. 3255/2015 Sb. NSS, týkající se doručování v soudním řízení správním). Tato vada při doručování však podle judikatury NSS sjednocené nedávným rozhodnutím rozšířeného senátu sama o sobě nevyklučuje závěr o účincích doručení, který přijal krajský soud.

[14] Rozšířený senát v usnesení č. j. 1 Afs 206/2023 - 103, vyložil, že smyslem doručování zástupci je zajistit účastníku řízení skutečný výkon práva na právní pomoc. Proto není rozhodující jen formální označení adresáta, ale i to, zda se s doručovanou písemností fakticky seznámil zákonný adresát, tedy zástupce. Vadné doručení proto může být zhojeno materiálně, je-li z okolností věci zřejmé, že se zástupce s písemností seznámil. Tato skutečnost může vyplynout i z následné reakce na doručovanou písemnost (zejm. body 46, 63 a 64 citovaného usnesení). Na tento závěr navázal NSS v rozsudku ze dne 14. 1. 2026, č. j. 6 Afs 249/2024 - 41, bodech 27-35, v rámci posouzení včasnosti správní žaloby. Za rozhodný zde považoval den, kdy bylo z okolností věci zřejmé, že se zástupce účastníka řízení s písemností nejpozději mohl seznámit.

[15] Ve věci posuzované šestým senátem byl tento závěr učiněn na základě reakce samotného účastníka řízení na doručovanou písemnost; tím spíše pak ob stojí i v nyní projednávané věci. Zástupce stěžovatele totiž k výzvě krajského soudu výslovně potvrdil, že mu bylo rozhodnutí doručeno právě dne 10. 2. 2026, kdy bylo dodáno do datové schránky jeho advokátní kanceláře, a tuto skutečnost doložil příslušnou doručenkou. Tím zástupce stěžovatele postavil najisto, že měl napadené rozhodnutí nejpozději tohoto dne ve své dispoziční sféře a mohl se s jeho obsahem seznámit [srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 206/2023 - 103, bod 64 a možnost nastoupení účinků materiálního doručení uvedenou pod písm. c), tedy situaci, kdy je zřejmé, že se zmocněnec s písemností seznámil]. Tvrzení v kasační stížnosti, že se zástupce stěžovatele s písemností dne 10. 2. 2026 fakticky neseznámil, nemůže tento závěr samo o sobě zvrátit. Pro materiální doručení je rozhodné, kdy bylo objektivně prokázáno, že se zákonný adresát

s písemností seznámil nebo mohl seznámit, nikoli jeho následná procesní obrana, je-li v rozporu s jeho dřívějším výslovným potvrzením.

[16] NSS neshledal důvodnou ani námitku porušení zásady legitimního očekávání. Je pravdou, že účastník řízení, resp. jeho zástupce, může legitimně očekávat, že orgán veřejné moci bude při doručování postupovat zákonně a že pochybení orgánu veřejné moci mu samo o sobě nepůjde k tíži. To plyne i z rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2018, č. j. 2 As 315/2015 - 113, v němž kasační soud nepřičetl adresátovi k tíži vadu doručování proto, že se datová zpráva v důsledku pochybení soudu vůbec nedostala do jeho sféry a adresát se s ní nemohl seznámit. O takový případ se však v projednávané věci nejedná.

[17] V nynějším případě sice k nesprávnému postupu při doručování došlo, ale, jak bylo blíže popsáno výše v bodě [15] tohoto rozsudku, zástupce stěžovatele krajskému soudu potvrdil, že mu napadené rozhodnutí bylo doručeno právě dne, kdy bylo doručeno do datové schránky advokátní kanceláře. Tímto sdělením zástupce stěžovatele bylo podle NSS ve shodě s právním názorem krajského soudu prokázáno, že se rozhodnutí žalovaného dostalo do dispoziční sféry zákonného adresáta a že se s ním mohl seznámit již dne 10. 2. 2026. Krajský soud vyšel z toho, že rozhodující nejsou samotné formální nedostatky doručení, nýbrž to, zda a kdy nastaly účinky materiálního doručení ve smyslu usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 206/2023 - 103, resp. rozsudku NSS č. j. 6 Afs 249/2024 - 41, který tento závěr použil přímo pro posouzení včasnosti žaloby. Postup krajského soudu byl podle NSS souladný s citovanou judikaturou. Za této situace tak nelze uzavřít, že by pochybení orgánu veřejné moci bylo stěžovateli přičteno k tíži.

[18] Důvodná není ani námitka porušení práva na spravedlivý proces. Judikatura NSS skutečně vyžaduje, aby soud účastníku řízení poskytl prostor k vyjádření, pokud hodlá založit závěr o opožděnosti žaloby na jiném skutkovém podkladě nebo na jiném určení počátku běhu lhůty, než jaký žalobce tvrdil (rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 1 As 288/2016 - 64). Taková situace však v projednávané věci nenastala. Krajský soud nevycházel z podkladů, s nimiž by stěžovatel nebyl seznámen, ani z tvrzení žalovaného, které by stěžovateli nebylo zpřístupněno, nýbrž z procesního postoje samotného zástupce stěžovatele, který doručení k určitému dni výslovně potvrdil a doložil. Jestliže krajský soud z tohoto stěžovateli známého a jím samým vneseného skutkového základu dovodil, že tímto dnem nastalo materiální doručení a od něj počala běžet lhůta k podání žaloby, nejde o překvapivé rozhodnutí ani o porušení legitimního očekávání či práva být slyšen, ale o právní posouzení skutečností, k nimž měl stěžovatel plnou možnost se v řízení vyjádřit.

[19] Stěžovatel dále namítal, že správní řízení bylo zatíženo závažnými vadami. Pokud krajský soud za takové situace žalobu odmítl, postupoval přepjatě formalisticky. Ani tato námitka není důvodná. Jsou-li splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby, neposuzuje soud věc meritorně a nemůže se zabývat tvrzenými vadami řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí. NSS pak pouze přezkoumá, zda byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby. Směřuje-li totiž kasační stížnost proti rozhodnutí o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu jen posouzení zákonnosti tohoto procesního závěru, nikoli věcných vad správního rozhodnutí či předcházejícího správního řízení (rozsudek č. j. 6 Afs 249/2024 - 41, bod 19).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Krajský soud odmítl stěžovatelovu žalobu pro opožděnost v souladu se zákonem i judikaturou kasačního soudu. NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Jelikož rozhodl o věci samé bezprostředně poté, co provedl nezbytné

pokračování

procesní úkony, nezabýval se již samostatně návrhem stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[21] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení vyplývalo právo z rozhodnutí o schválení záměru, proti němuž žaloba směřovala, takže v obecné rovině měla vzhledem k výsledku tohoto soudního řízení právo na náhradu nákladů řízení. V řízení o kasační stížnosti jí však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jí NSS jejich náhradu nepřiznal (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2026

L. S.

Sylva Šiškeová v. r.
předsedkyně senátu